

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515211249
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3515211249.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcov: 1/ W.. E. Y., nar. dňa XX.XX.XXXX, bytom D. C. XXX, C., 2/ P. Y., nar. dňa XX.XX.XXXX, bytom D. C. XXX, C., proti žalovaným: 1/ Poľnohospodárske družstvo Poriadie, so sídlom Poriadie 273, IČO: 00 203 572, právne zastúpený Mgr. Milanom Petrášom, advokátom v Bratislave, Einsteinova 23, 2/ GB management, a.s., so sídlom Česká republika, Praha- Břevnov, Slavníkova 2357/9, IČO: 28 982 746, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Alena Vyskočilová, s.r.o., so sídlom Bratislava, Banskobystrická 6, IČO: 36 808 539, 3/ OTTO BERG, s.r.o., so sídlom Bratislava, Einsteinova 23, Digital Park II, IČO: 35 754 745, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Alena Vyskočilová, s.r.o., so sídlom Bratislava, Banskobystrická 6, IČO: 36 808 539, 4/ Myjavská pekáreň, s.r.o., so sídlom Myjava, Moravská 3, IČO: 34 135 278, právne zastúpený Mgr. Milanom Petrášom, advokátom v Bratislave, Einsteinova 23, 5/ Poľnohospodárske družstvo Polianka v konkurze, so sídlom Myjava, Nám. M. R. Štefánika 517/23, IČO: 34 105 034, o odporovanie právnych úkonov, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 9Cb/276/2015-123, zo dňa 14. novembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 2/, 3/ sa proti žalobcom 1/, 2/ **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu 1/ a žalobu žalobcu 2/ o odporovanie právnych úkonov a žalovaným 1/, 2/, 3/, 4/, 5/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ vo výške 100 %. Rozhodol tak o žalobách žalobcov 1/, 2/, pôvodne vedených na tamomšom súde v konaniach pod sp. zn. 9Cb/276/2015 a pod sp. zn. 9Cb/277/2015, ktoré boli uznesením tamomšieho súdu zo dňa 27.02.2019 č. k. 9Cb/276/2015-91 spojené na spoločné konanie.

1.2. Z dokazovania vykonaného oboznámením sa s obsahom podaných žalôb, písomných podaní strán sporu a spismi Okresného úradu Myjava, katastrálny odbor súd prvej inštancie zistil, že žalobcovia 1/, 2/ sa proti žalovanému 1/ až 5/ domáhali neúčinnosti právnych úkonov.

1.3. Prvým odporovaným právnym úkonom bolo postúpenie záložných práv s postúpením pohľadávok žalovaným 5/ na žalovaného 3/. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1 zo dňa 01.04.2014, na základe ktorej žalovaný 5/ ako postupca postúpil na žalovaného 3/ odplatne pohľadávky špecifikované

v článku II bod 1 tejto zmluvy so všetkým ich príslušenstvom a právami s nimi spojenými. Podľa Prílohy č. 1 k tejto Zmluve boli na postupníka okrem pohľadávky postúpené aj záložné práva k pohľadávkam zriadené Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnostiam zo dňa 10.08.2012 na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX k.ú G., LV č. XXX k.ú. D. C., LV č. XXXX k.ú. I., LV č. XXXX k.ú. O., LV č. XXX k.ú. G., LV č. XXXX k.ú. C., pričom pozemky a budovy sú v prílohe presne označené. Táto listina bola zapísaná do katastra ako záznamová listina.

1.4. Druhým odporovaným právnym úkonom bola Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam uzatvorená dňa 19.03.2014 medzi žalovaným 2/ ako záložným veriteľom a žalovaným 4/ ako záložcom. Na jej základe sa zmluvné strany dohodli o zabezpečení pohľadávky záložného veriteľa vyplývajúcej zo zmluvy o úvere uzatvorenej 05.12.2013 medzi žalovaným 2/ a žalovaným 4/, na základe ktorej poskytol záložný veriteľ (GB management, a.s.) záložcovi úver s istinou vo výške 200.000,-Eur, pričom týmto záložným právom bolo zabezpečené aj všetko príslušenstvo pohľadávky. Na zabezpečenie zabezpečovanej pohľadávky bolo zriadené záložné právo na nehnuteľnosti v majetku žalovaného 4/ zapísané na LV č. X k.ú. C.- iná budova, obchod s. č. XXX nachádzajúci sa na parc. č. XXX/XX a pozemky- parc. č. XXX/XX o výmere 578 m2 a č. XXX/XX o výmere

1.826 m2 na základe Návrhu na povolenie vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností zo dňa 18.03.2014 bol vklad záložného práva k týmto nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 2/ bol povolený.

1.5. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že prvý odporovaný právny úkon sa uskutočnil medzi žalovaným 5/ a žalovaným 3/ (Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1 so zmenou záložného veriteľa). Uviedol, že v danom prípade smerovala žaloba voči žalovanému 5/ i voči žalovanému 3/, ktorí boli zmluvnými stranami spornej zmluvy, smerovala tiež voči žalovaným 1/, 2/ 4/, ktorí účastníkmi tejto zmluvy neboli. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný 5/ Poľnohospodárske družstvo Polianka v konkurze je úpadcom a že uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 27.08.2014 č.k. 40K/18/2014-108 bol na žalovaného 5/ vyhlásený konkurz, pričom správcom konkurznej podstaty je JUDr. Andrej Jaroš. Žaloba na súd bola podaná oboma žalobcami 07.12.2015. Poukázal na znenie § 44 ods. 1 a § 47 ods. 5 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov a konštatoval, že nakoľko predmetom konania bolo odporovanie právneho úkonu, týkajúceho sa majetku podliehajúceho konkurzu, všetky úkony za úpadcu má vykonávať správca a aj žalobu preto bolo potrebné podať podľa § 47 ods. 5 citovaného zákona voči správcovi. Žalobcovia 1/ a 2/ však ako stranu sporu označili úpadcu, ktorý už bol v čase podania žaloby v konkurze, a teda po vyhlásení konkurzu nebol v konaní pasívne legitimovaný - konanie voči nemu s takýmto predmetom nebolo možné viesť. Žaloba mala smerovať voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu, a nie voči úpadcovi, takže už z tohto dôvodu bolo potrebné žalobu v tejto časti voči žalovanému 5/ zamietnuť. Ďalej konštatoval, že pokiaľ by aj žaloba smerovala voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu, nebolo by jej možné vyhovieť a to s poukazom na ust. § 57 ods. 1, 2 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, pretože po vyhlásení konkurzu na úpadcu možno odporovať právnym úkonom úpadcu len postupom uvedeným v zákone

č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý vo vzťahu k Občianskemu zákonníku je zákonom lex specialis. Taký postup však žalobcovia 1/, 2/ nevyužili, v rámci konkurzného konania právnym úkonom úpadcu neodporovali, pričom im v súčasnosti už uplynula lehota na odporovanie právneho úkonu. Prvoinštančný súd poukázal na osobitný charakter konkurzného konania, ktorého cieľom je dosiahnuť uspokojenie viacerých veriteľov. Na rozdiel od § 42a Občianskeho zákonníka je okruh veriteľov voči dlžníkovi v dôsledku vyhlásenia konkurzu väčší a preto má rozhodnutie o odporovateľnosti právneho úkonu podľa zákona o konkurze väčší dopad ako podľa Občianskeho zákonníka, teda neúčinnosť právneho úkonu sa v tomto prípade dotkne všetkých veriteľov. Dospel k záveru, že nakoľko sa žalobcovia domáhali odporovateľnosti právneho úkonu urobeného medzi žalovaným 5/ a žalovaným 3/, takúto odporovateľnosť by bolo možné riešiť iba v rámci konkurzného konania. Preto žaloby nemohli byť úspešné ani voči žalovanému 3/ a bolo potrebné ich zamietnuť aj voči nemu.

1.6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nakoľko žalobcovia v petite žalôb neidentifikovali, na ktorého žalovaného sa vzťahuje ktorý žalobný petit, bolo potrebné zamietnuť žaloby voči žalovaným 1/, 2/, 4/, pretože sa ich nedotýkali, vo vzťahu k tejto časti žalôb žalovaný 1/, 2/, 4/ neboli preto pasívne legitimovaní, nakoľko neboli účastníkmi predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok a nebolo preukázané, ako sa ich predmetná zmluva dotýka, prípadne, že by z takejto zmluvy mali akýkoľvek prospech. Okrem toho, zo strany žalobcov nebolo preukázané ani to, že by boli v postavení veriteľov a že by ich dlžníckove právne úkony ukracovali. Vzhľadom k tomu, že žalovaný 5/ je v konkurze, bolo vedené v

súvislosti so žalobcom 1/ konanie na Okresnom súde Trenčín, v rámci ktorého bola Rozsudkom zo dňa 11.03.2015 č.k. 36Cbi/121/2014-38 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Trenčín zo dňa 10.05.2016 č.k. 16CoKR/24/2015-69 zamietnutá žalobca žalobcu 1/, ktorou sa domáhal určenia, že je veriteľom pohľadávok voči žalovanému 5/ s poradím prvej triedy pre uspokojovanie zo všeobecnej podstaty podľa § 95 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. prihlásených prihláškami pohľadávok v konkurze vyhlásenom na žalovaného 5/, a to v sume 64.977,30 Eur, 65.294,20 Eur, 81.643,70 Eur. Žalobca 1/ a ani žalobca 2/ nešpecifikovali pohľadávky, ktoré by vôbec voči žalovanému 5/ ako dlžníkovi mali, a to ani v rámci ďalších písomných vyjadrení. Súd prvej inštancie zdôraznil, že musí ísť pritom o pohľadávku, ktorá by bola vymáhateľná. Ak by takéto pohľadávky i existovali, opäť by museli byť vysporiadané v rámci konkurzného konania. V konaní nebolo preukázané ani to, že by takýto právny úkon žalobcov ukracoval a v akej výške. Bolo pritom na žalobcoch, aby v tomto smere predložili súdu dôkazy.

1.7. Pokiaľ ide o odporovateľnosť druhého právneho úkonu, a to o Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam uzavretú dňa 19.03.2014 medzi žalovaným 2/ ako záložným veriteľom a žalovaným 4/ ako záložcom, súd prvej inštancie poukázal na to, že tento odporovaný právny úkon sa uskutočnil len medzi žalovaným 4/ a žalovaným 2/ a napriek tomu žaloba žalobcov 1/, 2/ smerovala aj voči žalovaným 1/, 3/, 5/. Zdôraznil, že žalobu o odporovateľnosť právneho úkonu môže podať výlučne veriteľ, a teda úlohou žalobcov bolo preukázať, že vo vzťahu k žalovanému 4/, ktorý bol v prípade tejto zmluvy záložcom, prípadne i vo vzťahu k žalovanému 2/, ktorý bol záložným veriteľom, sú veriteľmi a následne, že ich tento právny úkon určitým spôsobom ukrátil. V konaní však žalobcovia nepreukázali, že by vo vzťahu k Myjavskej pekárni, s.r.o., alebo vo vzťahu k GB management, a.s., boli veriteľmi. V žalobe žalobcovia 1/, 2/ poukazovali na zložité obchodné vzťahy všetkých spoločností, personálne prepojenie, avšak vo vzťahu k žalovanému 2/ sa o tom, že by boli žalobcovia 1/, 2/ jeho veriteľmi, nezmiňovali. Vo vzťahu k žalovanému 4/ len stroho konštatovali, že žalovaný 4/ zaťažil svoj majetok, čím poškodil ich majetkové práva. Z tejto formulácie však nevyplývalo, akým spôsobom boli majetkové práva žalobcov poškodené, a ani to, že žalobcovia sú vo vzťahu k žalovanému 4/ veriteľmi. Tieto skutočnosti nevyplývali ani z písomného vyjadrenia žalobcov k vyjadreniam žalovaných a ani z vyjadrení žalobcov na pojednávaní dňa 17.10.2019. Žalobcovia teda nepreukázali, že by boli veriteľmi žalovaných 2/ alebo 4/ a už vôbec nepreukázali, že by žalovaní 2/ a 4/ mali z úkonu mať nejaký prospech. Z uvedených dôvodov bolo potrebné žalobu vo vzťahu k tomuto petitu voči žalovaným 2/ a 4/ zamietnuť a taktiež bolo potrebné zamietnuť aj žalobu voči žalovaným 1/, 3/, 5/, nakoľko nebolo preukázané, že by boli účastníkmi predmetnej zmluvy alebo že by z nej mali akýkoľvek prospech, čím by žalobcovia 1/, 2/ ukrátili.

1.8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nevyhovel návrhu žalobcov 1/, 2/ na prerušenie konania, a ani ich návrhom na doplnenie dokazovania predložením účtovníctva žalovaného 1/, nakoľko také dokazovanie by bolo nad rámec dokazovania potrebného k rozhodnutiu o žalobách žalobcov 1/, 2/, ktorí nepreukázali, že majú postavenie veriteľov a že právne úkony dlžníkov ich ukracujú, pričom v prípade žalovaného 5/ takýto spor proti nemu ani nebolo možné viesť. K návrhu žalobcov na prerušenie konania uviedol, že ani výsledok prebiehajúcich konaní, na ktoré žalobcovia poukazovali, nemal vplyv na posúdenie tejto veci. Pokiaľ malo dôjsť k prerušeniu konania z dôvodu prebiehajúceho konania na tamojšom súde 7Cpr/2/2014, ide o spor, ktorý vedie žalobca 1/ voči žalovanému 1/ o určenie, že pracovný pomer trvá, pričom žalovaný 1/ nie je v tomto spore vôbec pasívne legitimovaný, nebol účastníkom ani jedného z odporovaných právnych úkonov. Rovnako v prípade sporu vedeného na tamojšom súde pod sp. zn. 8Cb/65/2014 uviedol, že sa týka žalovaného 1/ (neplatnosť uznesení orgánov žalovaného 1/), ktorý v tomto spore nie je vôbec pasívne legitimovaný a nebol účastníkom žiadneho z odporovaných právnych úkonov. Pokiaľ ide

o spor vedený pod sp. zn. 9Cpr/1/2015, opäť sa týka sporu žalobcu 2/ a žalovaného 1/, ktorý v tomto spore nie je pasívne legitimovaný. Spor vedený pod sp. zn. 6C/375/2015 je vedený medzi správcom konkurznej podstaty žalovaného 5/ a žalobcom 2/ a výsledkom tohto sporu nikdy nebude pohľadávka žalobcu 2/ voči niektorému zo žalovaných, keďže v tomto konaní je žalobca 2/ žalovaným. Pokiaľ boli zo strany žalobcov predložené jednostranné zápočty pohľadávky zo dňa 17.03.2014, z ktorých má vyplývať pohľadávka žalobcu 1/ a 2/ voči žalovanému 5/, súd prvej inštancie konštatoval, že vo vzťahu k žalovanému 5/ nemohla byť žaloba podaná podľa § 42a Občianskeho zákonníka, ale bolo potrebné odporovateľnosť namietat' v rámci konkurzného konania. Je preto zrejmé, že ani jedno z týchto prebiehajúcich konaní nemôže byť dôvodom na prerušenie konania. Žalobu preto zamietol a o nároku úspešných žalovaných 1/ až 5/ na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia 1/, 2/ v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnili ust. § 365 ods. 1 CSP písm. d), f), h). Uviedli, že súd prvej inštancie vo veci nesprávne rozhodol, keď žalobu zamietol vo vzťahu k odporovaniu právneho úkonu v rozsudku označeného ako zmluva o postúpení pohľadávok č. 1 so zmenou záložného veriteľa uskutočneného medzi žalovaným 5/ a žalovaným 3/ z dôvodu, že žaloba nesmerovala voči správcovi konkurznej podstaty žalovaného 5/. Rozhodnutie prvoinštančného súdu aj celý priebeh súdneho konania označili za zmätočný. Poukázali na to, že pôvodne podali dve žaloby, ktoré boli vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod číslom konania 9Cb/277/2015 a 9Cb/276/2015. K obidvom žalobám sa správca konkurznej podstaty JUDr. Jaroš vyjadroval a to vyjadrením zo 06.05.2016 vo veci 9Cb/276/2015 a vyjadrením zo dňa 10.01.2017 vo veci 9Cb/277/2015. Žalobca 2/ P. Y. podal vo veci vyjadrenie zo dňa 26.10.2018, v ktorom správne označil žalovaného 5/ menom správcu úpadcu JUDr. Andreja Jaroša. Od roku 2015 sa okrem vyjadrení účastníkov nevykonávali žiadne iné úkony, súd prvej inštancie uznesením spojil uvedené konania do spoločného konania a prvé súdne pojednávanie bolo dňa 17.10.2019. Na tomto jedinom súdnom pojednávaní ich prvoinštančný súd žiadnym spôsobom neupozornil, hoci nemajú právnické vzdelanie, na rozdiely v písomných podaniach a nesprávne vo veci rozhodol, keď žalobu zamietol. Žalobcovia uviedli, že neboli v konkurznom konaní aktívne legitimovaní na podanie odporovacej žaloby a ak mal prvoinštančný súd pochybnosti o dôvodnosti vedenia tohto konania, mal podľa § 164 CSP konanie prerušiť z dôvodu, že prebieha súdne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Pokiaľ prvoinštančný súd dôvodil tým, že z ich strany nebolo preukázané postavenie veriteľov a ani že by ich právne úkony dlžníkov ukracovali, tento právny názor vyslovil bez toho, aby zohľadnil ich spoluvlastnícky vzťah k majetku družstva PD Polianka, ktoré bolo 50 %-ným spoluvlastníkom žalovaného 4/ aj žalovaného 1/, čo znamená, že majú ako členovia družstva majetkové práva voči žalovaným 1/, 4 a 5/ s výškou podľa aktuálnej účtovnej evidencie týchto žalovaných o členských podieloch. Pokiaľ ide o zriadené záložné právo žalovaného 4/ v prospech žalovaného 2/ k nehnuteľnostiam na základe zmluvy uzatvorenej dňa 19.03.2014 medzi žalovaným 2/ ako záložným veriteľom a žalovaným 4/ ako záložcom, aj v tomto prípade prvoinštančný súd pochybil, keď ich nepovažoval za veriteľov a to i napriek tomu, že uvedený právny úkon ich ukrátil na podiele im prináležiacom ako spoluvlastníkom všetkých spoločností a družstiev konzorcia PD Poriadie. Preto žalobcovia navrhli, aby odvolací súd zrušil nezákonný rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalovaný 2/, 3/ v písomnom vyjadrení zo dňa 16.03.2020 k odvolaniu žalobcov 1/, 2/ navrhli napadnúť rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie žalobcov označili za účelové, nemajúce oporu v platných právnych predpisoch. K tvrdeniu, že súd prvej inštancie vo veci nesprávne rozhodol, keď žalobu zamietol z dôvodu, že táto nesmerovala voči správcovi konkurznej podstaty uviedli, že pokiaľ žalobca 2/ tvrdil, že vo svojom podaní zo dňa 26.10.2018 označil žalovaného 5/ správne ako správcu konkurznej podstaty úpadcu

PD Polianka v konkurze, jeho tvrdenie neobstojí. Nie je totiž dôležité, ako žalobcovia 1/, 2/ označovali žalovaných 1/ až 5/ vo svojich podaniach, ktoré doručovali súdu počas súdneho konania, ale dôležité je výlučne to, ako boli žalovaní 1/ až 5/ označení v žalobách žalobcov 1/, 2/. Ako žalovaný 5/ bola v žalobách žalobcov 1/, 2/ označená spoločnosť Poľnohospodárske družstvo Polianka v konkurze, so sídlom Nám. M. R. Štefánika 517/23, 907 01 Myjava, IČO: 34 105034, a nie správca konkurznej podstaty tejto spoločnosti. Ak mali žalobcovia 1/, 2/ potrebu okruh žalovaných oproti údajom uvedeným v ich žalobách zmeniť, mali, resp. mohli postupovať napr. v zmysle § 79 CSP, čo sa však nestalo. Pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ vytýkali súdu, že ich ako osoby bez právnického vzdelania, neupozornil na rozdiel

v písomných podaniach, žalovaní 2/, 3/ uviedli, že s poukazom na ust. § 160 ods. 1 CSP súd prvej inštancie bol povinný poskytnúť im poučenie len o ich procesných právach a povinnostiach, avšak nie o tom, koho majú žalovať, resp. nebol povinný poukazovať na rozdiely v písomných podaniach žalobcov. Žalovaní 2/, 3/ ďalej uviedli, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď neprerušil konanie podľa § 164 CSP. Ak sa chceli žalobcovia 1/, 2/ domáhať vyslovenia neúčinnosti právnych úkonov voči žalovanému 5/, toto mohlo byť realizované výlučne v zmysle zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov, ktorý je zákonom lex specialis voči úprave odporovateľnosti právnych úkonov, ktorú obsahuje Občiansky zákonník a ktorá je v tomto prípade úpravou lex generalis, a preto ju nie je možné použiť na odporovanie právnych úkonov dlžníka, ktorý je úpadcom. Keďže je zrejmé, že v súčasnosti neprebieha žiadne súdne konanie, v ktorom by mohla byť

riešená otázka, ktorá by mala mať vplyv na rozhodnutie súdu v tomto konaní, na prerušenie konania v zmysle § 164 CSP nebol zákonný dôvod. 3. K tvrdeniu, že súd prvej inštancie vo veci nesprávne rozhodol, keď dospel k záveru, že žalobcovia 1/, 2/ nemajú voči žalovaným 1/ až 5/ postavenie veriteľov žalovaní 2/, 3/ uviedli, že len samotná skutočnosť, že je niekto spoluvlastníkom právnickej osoby, resp. má voči právnickej osobe postavenie člena družstva, nezakladá jeho postavenie veriteľa voči tejto právnickej osobe. V plnom rozsahu sa stotožnili so závermi súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovia 1/, 2/ nie sú aktívne legitímovaní na podanie žaloby, nakoľko nepreukázali, že splnili podmienky uvedené v § 42a ods. 1

Obč. zák., teda že neunesli dôkazné bremeno, keď nepreukázali, že majú voči žalovaným 1/ až 5/ postavenie veriteľa.

4. Žalobcovia 1/, 2/ v písomných vyjadreniach zo dňa 27.04.2020 a zo dňa 05.05.2020 (obsahovo úplne zhodných) k vyjadreniu žalovaných 2/, 3/ zo dňa 16.03.2020 uviedli, že s názorom žalovaných 2/, 3/ nesúhlasia. Uviedli, že podľa ust. § 47 ods. 5 ZoKR súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným voči správcovi v súlade

s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca. Z uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že sa vzťahuje len na súdne konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, patriaceho úpadcovi, však predmetom odporovacej žaloby žalobcov 1/ a 2/ nie je majetok podliehajúci konkurzu, ale právne úkony postúpenia pohľadávok a záložných práv uskutočnené pred vyhlásením konkurzu, čo nie je zahrnuté do súpisu majetku úpadcu a nepodlieha konkurzu. Prvoinštančný súd vecnú stránku, či je predmetom konania majetok podliehajúci konkurzu, alebo nie, neskúmal, v odôvodnení rozsudku nevyhodnotil, v tomto smere nevykonal potrebné dokazovanie, a preto nesprávne právne vec posúdil a nesprávne rozhodol. Žalobcovia 1/, 2/ uviedli, že pokiaľ bola žaloba podaná voči úpadcovi, bola podaná správne, nakoľko úpadca nestráca vyhlásením konkurzu právnu subjektivitu, ani procesnú spôsobilosť - úpadca je spôsobilý byť sporovou stranou v súdnom konaní v tých prípadoch, ktoré sa netýkajú majetku podliehajúceho konkurzu. Oni, žalobcovia sú veriteľmi žalovaného 5/ - úpadcu nielen z titulu ich majetkových nárokov voči úpadcovi ako členovia družstva s právom na vyplatenie členských podielov podľa účtovnej evidencie, ktoré im družstvo PD Polianka včas a riadne nevyplatilo, ale aj z titulu ich pohľadávok z pôžičiek, ktorú družstvu PD Polianka poskytli. Postavenie veriteľov z titulu práva na vyplatenie splatných členských podielov z družstva nikto zo žalovaných nespochybnil, preto súd prvej inštancie mal na túto skutočnosť prihliadnuť a považovať toto tvrdenie za dostatočné. Aj preto je potrebné považovať rozhodnutie prvoinštančného súdu za zmätočné a nesprávne. Žalobcovia 1/, 2/ zotrvali na odvolacích dôvodoch uvedených v odvolaní proti napadnutému rozsudku.

5. Žalovaní 2/, 3/ v písomnom vyjadrení zo dňa 08.06.2020 k vyjadreniam žalobcov zo dňa 27.04.2020 a z 05.05.2020 uviedli, že pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ vytýkali prvoinštančnému súdu, že neskúmal, či predmetom odporovacej žaloby je majetok podliehajúci konkurzu, a v tejto súvislosti poukazovali na znenie § 47 ods. 5 ZoKR, pričom tvrdili, že predmetom odporovania nebol majetok podliehajúci konkurzu, ale len právne úkony postúpenia pohľadávok a záložných práv uskutočnených pred vyhlásením konkurzu, preto im bolo možné odporovať podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka a bolo možné žalovať aj úpadcu, táto argumentácia žalobcov je neopodstatnená a nesprávna. Žalovaní 2/, 3/ opätovne zdôraznili, že ZoKR je zákonom lex specialis k Občianskemu zákonníku v tých častiach, ktoré sú v ňom výslovne upravené. Neúčinnosť právnych úkonov je v ZoKR riešená podrobne a výslovne v § 57 a nasl., preto je v prípade vyslovenia neúčinnosti právnych úkonov dlžníka, ktorý je zároveň úpadcom, potrebné počas trvania konkurzného konania postupovať výlučne v zmysle Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V § 57 ods. 1 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii je uvedené, že právne úkony týkajúce sa majetku dlžníka sú v konkurze voči veriteľom dlžníka neúčinné, ak im správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky podľa tohto zákona odporuje. Veriteľ môže odporovať právnomu úkonu týkajúcejmu sa majetku dlžníka, len ak správca v primeranej lehote jeho podnetu na odporovanie nevyhovel. Z uvedeného preto vyplýva, že v zmysle Zákona o konkurze a reštrukturalizácii je možné po splnení zákonných podmienok odporovať právne úkony, ktoré vykonal dlžník pred začatím konkurzného konania a týkali sa jeho majetku. K neúčinnosti právnych úkonov dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu, ktorý neúčinnosť vysloví, čiže kým súd právoplatne nerozhodne v prospech osoby, ktorá sa neúčinnosti domáha, tak majetok, ktorý bol na základe neúčinného právneho úkonu prevedený na tretiu osobu, patrí tejto tretej osobe. Je preto zrejmé, že majetok, ktorý bol predmetom právnych úkonov, ktoré sú predmetom tejto žaloby, správca konkurznej podstaty nemôže

do konkurznej podstaty úpadcu spísať pred prípadným rozhodnutím konkurzného súdu o vyslovení neúčinnosti právnych úkonov. Preto tvrdenia žalobcov 1/, 2/, že súd prvej inštancie pochybil, keď neskúmal, či majetok, ktorý bol predmetom odporovaných právnych úkonov, je alebo nie je spísaný v konkurznej podstate úpadcu neobstoja, lebo posúdenie tejto otázky nie je rozhodujúce a potrebné pre zistenie skutkového a právneho stavu v tomto konaní. K tvrdeniam žalobcov 1/, 2/ o tom, že sú veriteľmi žalovaného 5/ z viacerých právnych titulov žalovaní 2/, 3/ uviedli, že svoje tvrdenie o pozícii veriteľov ničím nepreukázali.

6. Žalobcovia 1/, 2/ v písomnom vyjadrení zo dňa 10.07.2020 k vyjadreniu žalovaných 2/, 3/ zo dňa 08.06.2020 uviedli, že s názorom žalovaných 2/, 3/ nemôžu súhlasiť, lebo predmetom ich odporovacej žaloby nie je majetok podliehajúci konkurzu, ale právne úkony postúpenia pohľadávok a záložných práv uskutočnené pred vyhlásením konkurzu, nejedná sa o veci v konkurze, nie sú zahrnuté do súpisu majetku úpadcu a nepodliehajú konkurzu. Opätovne uviedli, že prvoinštančný súd vecnú stránku, či je predmetom konania majetok podliehajúci konkurzu alebo nie je, neskúmal, nevykonal navrhované dokazovanie, a preto nesprávne rozhodol. Prvoinštančný súd neprihliadol na ich tvrdenia o riadenom konkurze a súvislosť odporovaných právnych úkonov s praktikami obdobnými ako je celospoločensky medializovaná kauza „dobytkár“. Aby si súd vytvoril správny obraz o genéze udalostí pôvodne sľubovanej „partnerskej spolupráce skupiny Aspin s družstvami na Myjave, žalobcovia 1/, 2/ priložili v prílohe oznámenie, ktoré žalobca 1/ podal Prezídiu policajného zboru - agentúre NAKA zo 14.7.2018, na základe ktorého prebiehajú viaceré šetrenia orgánov činných v trestnom konaní. Žalobcovia sú veriteľmi žalovaného 5/ nielen z titulu ich majetkových nárokov voči úpadcovi ako členovia družstva s právom na vyplatenie členských podielov podľa účtovnej evidencie, ktoré im družstvo PD Polianka včas a riadne nevyplatilo, ale aj z titulu ich pohľadávok z pôžičiek. Postavenie členov majú aj v družstve PD Poriadie - žalovaného 1/. Žalovaný 4/ - Myjavská pekáreň s.r.o. je dcérska spoločnosť žalovaného 1/ a je majetkovo aj personálne prepojená, z uvedeného dôvodu žalobcovia v počiatočnom štádiu súdneho konania, kedy sa súd nezaoberal skutkovými okolnosťami a štrukturálnym prepojením družstiev a ich dcérskych spoločností neprikladali dôraz vysvetľovaniu vnútorných vzťahov a nemali k tomu poskytnutý ani dostatočný priestor. Žalobcovia preto trvali na dôvodoch odvolania.

7. Odvolací súd vec preskúmal podľa § 380 CSP v rozsahu odvolania podaného žalobcom a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/, 2/ nie je opodstatnené a že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. O odvolaní žalobcov 1/, 2/ rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože vo veci nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem.

8. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil správne, v súlade so zásadami uvedenými v § 191 CSP, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti uvádza odvolací súd nasledovné.

9. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta CSP. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

10. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

11. Odvolací súd skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

13. Žalovaní 1/, 2/ založili dôvody svojho odvolania na námietke o zmätočnosti postupu prvoinštančného súdu pri posudzovaní vecnej pasívnej legitímácie žalovaného 5/. Súdu prvej inštancie vytýkali, že hoci nemajú právnické vzdelanie, neupozornil ich na rozdiely v ich písomných podaniach týkajúcich sa označenia žalovaného 5/. Žalobcovia tiež namietli nesprávnosť záveru prvoinštančného súdu o nedostatku ich vecnej aktívnej legitímácie z dôvodu, že nepreukázali existenciu vymáhateľných pohľadávok a tiež existenciu ukracujúcich právnych úkonov vo vzťahu k nim. Vo svojom odvolaní argumentovali tým, že majú spoluvlastnícke vzťahy k žalovanému 5/, ktorý je 50 % spoluvlastníkom žalovaného 4/ aj žalovaného 1/, v dôsledku čoho majú ako členovia družstva voči týmto žalovaným majetkové práva s výškou podľa aktuálnej účtovnej evidencie, a teda odporované právne úkony ich ukrátili na ich podiele prináležiacom im ako spoluvlastníkom všetkých spoločností a družstiev žalovaného 1/.

14. K námietke žalobcov 1/, 2/ o zmätočnosti postupu súdu prvej inštancie pri označení a následne pri posudzovaní otázky dostatku, či nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného 5/ odvolací súd uvádza nasledovné.

15. Z obsahu spisov vedených na súde prvej inštancie pod sp. zn. 9Cb/276/2015 a sp. zn. 9Cb/277/2015 vyplýva, že žalobcovia 1/, 2/ vo svojich žalobách doručených súdu prvej inštancie dňa 07.12.2015 označili subjekt na strane žalovaného 5/ ako Poľnohospodárske družstvo Polianka v konkurze so sídlom Nám. M. R. Štefánika 517/23, Myjava, IČO: 34 105 034. Je nesporné, že na majetok žalovaného 5/ bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 27.08.2014 pod č. k. 40K/18/2014-108 konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Andrej Jaroš. Je teda zrejmé, že žalobcovia 1/, 2/ podali na súde prvej inštancie žalobu proti žalovanému 5/ v čase, kedy už bol v konkurze.

16. Z ust. § 44 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len ZoKR) vyplýva, že oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu. V zmysle ust. § 47 ods. 5 ZoKR súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca.

17. Z vyššie uvedeného vyplýva, že voči správcovi, ktorý bude v sporovom konaní na strane odporcu (žalovaného), je možné podať návrh na začatie konania len vtedy, ak to umožňuje ZoKR (napr. o určenie pohľadávky, o vylúčenie majetku zo súpisu, o odporovateľnosť právnych úkonov, atď...). Čo sa týka právnej pozície správcu, je oprávnený konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa majetku úpadcu, ktorý patrí do konkurznej podstaty. Ohľadne takého majetku správca koná v mene a na účet úpadcu.

Vyhlásením konkurzu však úpadca nestráca právnu subjektivitu a naďalej má spôsobilosť na práva a povinnosti a aj spôsobilosť na právne úkony v takom rozsahu, ako ju do vyhlásenia konkurzu.

18. Keďže žalobcovia odporovacou žalobou v tomto spore odporovali právnomu úkonu - Zmluve o postúpení pohľadávok č. 1, na základe ktorej žalovaný 5/ ako postupca postúpil na žalovaného 3/ odplatne pohľadávky špecifikované v článku II bod 1 tejto zmluvy so všetkým ich príslušenstvom a právami s nimi spojenými, uvedenými v prílohe č. 1 k tejto zmluve, je nepochybné, že odporovaný právny úkon sa týkal majetku podliehajúceho konkurzu - úpadca (žalovaný 5/) pred vyhlásením konkurzu (konkurz bol vyhlásený dňa 27.08.2014) postúpil na ďalší subjekt (na žalovaného 3/) pohľadávky vrátane záložných práv k nim zriadených. Podľa rozsudku NS SR sp. zn.1M Obdo V/4 z 31. mája 2011 (zverejnené v ZSR 7/2014 pod č. 104), pohľadávky sú súčasťou obchodného majetku, preto argumentácia žalobcov prezentovaná v ich vyjadreniach zo dňa 27.04.2020 a zo dňa 05.05.2020 o tom, že predmetom ich odporovacej žaloby nie je majetok podliehajúci konkurzu, je nesprávna a nedôvodná.

19. Ak teda žalobcovia odporovacou žalobou odporovali právnomu úkonu týkajúceho sa majetku úpadcu (žalovaného 5/) tvrdiac, že týmto právnym úkonom boli ako veritelia ukrátení, súd prvej inštancie, vychádzajúc z ust. § 44 a § 47 ods. 5 ZoKR správne uzavrel, že takýto spor bolo možné viesť len podľa § 57 a nasl. ZoKR obsahujúcich právnu úpravu odporovateľnosti právnych úkonov týkajúcich sa majetku dlžníka a jeho záver o nedostatku vecnej právnej legitímácie žalovaného 5/ je správny.

20. Odvolací súd nevzhladol v postupe súdu prvej inštancie pri posúdení procesnej subjektivity žalovaného 5/ žiadne pochybenie, a ani žalobcami namietanú zmätočnosť. Žalobcovia v podaných žalobách jasne a zrozumiteľne označili ako strany sporu žalovaných 1/ až 5/, pričom všeobecná poučovacia povinnosť súdu prvej inštancie sa vzťahovala len na ich procesné práva a povinnosti, ale nie na poučenie o tom, koho (aký subjekt) majú žalovať. Ako bolo už vyššie uvedené, úpadca - žalovaný 5/ vyhlásením konkurzu nestratil svoju právnu, a teda ani procesnú subjektivitu, preto mohol byť stranou sporu. Súd prvej inštancie správne dôvodil v odseku 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku, že proti úpadcovi žalobcami označenom v žalobe podanej v čase po vyhlásení konkurzu na jeho majetok už nie je možné viesť spor o odporovateľnosť ním vykonaného právneho úkonu. Je zrejmé, že žalobcovia nežalovali správcu úpadcu žalovaného 5/, a nič na tom nemení ani označenie správcu úpadcu v jednom z písomných podaní žalovaného 2/ zo dňa 26.10.2018, na ktoré poukazovali žalobcovia vo svojom odvolaní. K tomu súd prvej inštancie v odsekoch 22.

až 24. správne uviedol, že žalobe o odporovateľnosť právnych úkonov žalovaného 5/ a žalovaného 3/ by nebolo možné vyhovieť ani vtedy, ak by žaloba smerovala proti správcovi úpadcu, a to z dôvodu, že žalobcovia nepostupovali podľa § 57 ods. 1, 2 ZoKR.

21. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správnomu právnomu záveru o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného 5/ a v tejto časti svoje rozhodnutie riadne odôvodnil v odsekoch 17 až 24. Odvolací súd nezistil žalobcami namietanú zmätočnosť napadnutého rozsudku vo vzťahu k posúdeniu vecnej pasívnej legitímácie žalovaného 5/, naopak, zmätočne postupovali žalobcovia 1/, 2/, ktorí na jednej strane v odvolaní argumentovali tým, že ako žalovaného 5/ označili správcu úpadcu a následne vo vyjadreniach v rámci odvolacieho konania zasa trvali na tom, že správne je žalovaný úpadca, keďže spor sa netýka majetku podliehajúceho konkurzu.

22. K odvolacej námietke žalobcov o nesprávnosti záveru prvoinštančného súdu o nedostatku ich vecnej aktívnej legitímácie z dôvodu nepreukázania existencie vymáhateľných pohľadávok a existencie ukracujúcich právnych úkonov vo vzťahu k nim odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/253/2012), pod vymáhateľnou pohľadávkou podľa § 42a Obč. zák. treba rozumieť takú pohľadávkou, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. Účelom odporovacej žaloby je ochrana veriteľa spočívajúca v možnosti dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že dlžníkom urobený právny úkon je voči veriteľovi neúčinný. Rozhodnutie súdu, ktorým sa odporovacej žalobe vyhovie, potom predstavuje podklad na to, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu vydaného proti dlžníkovi domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným (právne neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Odporovacia žaloba je teda právnym prostriedkom slúžiacim k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, a to postihnutím vecí alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom

ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu. Z takto vymedzeného účelu a zmyslu odporovacej žaloby vyplýva, že vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ust. § 42a a ods. 1 Obč. zák. sa rozumie taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, teda pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu. Ak slúži odporovacia žaloba k uspokojeniu pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, nezodpovedalo by tomuto jej účelu, keby pohľadávka veriteľa nebola priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom a keby išlo len o pohľadávku dospelú či splatnú, teda žalovateľnú. Zároveň platí, že ak v čase rozhodovania súdu o odporovacej žalobe pohľadávka žalobcu (veriteľa) voči dlžníkovi ešte nie je vymáhateľná a žalobca sa domáha jej priznania v inom konaní, je spravidla daný dôvod na prerušenie konania o odporovacej žalobe.

23. V súvislosti s existenciou vymáhateľnej pohľadávky zo strany žalobcov súd prvej inštancie, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, správne uzavrel, že nebolo preukázané, že by žalobcovia 1/, 2/ boli v pozícii veriteľov a že by ich dlžníkovské právne úkony ukracovali. V odseku 27 odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na to, že žaloba žalobcu 1/, ktorou sa v spore vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36Cbi/121/2014 domáhal určenia, že je veriteľom pohľadávok voči žalovanému, bola zamietnutá rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 36Cbi/121/2014-38 zo dňa 11.03.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16CoKR/24/2015-69 zo dňa 10.05.2016. Ďalej v odseku 33 odôvodnenia svojho rozhodnutia podrobne vysvetlil, prečo nevyhovel návrhu žalobcov 1/, 2/ na prerušenie konania, keď konštatoval, že ani výsledok iných prebiehajúcich konaní, na ktoré žalobcovia poukazovali nemal vplyv na právne posúdenie v tomto spore, keďže výsledkom týchto konaní nebudú vymáhateľné pohľadávky žalobcov 1/, 2/. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že za vymáhateľné pohľadávky v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať pohľadávky žalobcov z titulu majetkových nárokov ako členov družstva na vyplatenie členských podielov a pohľadávky z pôžičiek, ktoré nespĺňajú kritérium vymáhateľných pohľadávok priznaných veriteľovi vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu, ako sa žalobcovia 1/, 2/ nesprávne domnievali.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcov 1/, 2/ v predmetnom spore, keďže títo nepreukázali, že majú postavenie veriteľov na základe existencie vymáhateľných pohľadávok voči svojim dlžníkom a že ich právne úkony dlžníkov ukracujú. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Žalobcovia v odvolaní proti napadnutému rozsudku neuviedli žiadne také skutočnosti, ktoré by reprezentovali v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu.

25. Odvolací súd z dôvodov vyššie uvedených potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 2/, 3/ priznal proti žalobcom 1/, 2/ nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % vzhľadom na plný úspech žalovaných 2/, 3/ v odvolacom konaní.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
 - dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
 - dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
 - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
 - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
 - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).